

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Compendiolvm Vitæ Admirabilis Et Pretiosæ Mortis B.
Rosæ De S. Maria Limensis Peruanæ, Tertii Ordinis S. P.
Dominici à S. D. N. Clemente IX. Beatis Annumeratæ**

González de Acuña, Antonio

Augustæ Vindellicorum, 1668

Capvt XIX. Rosa mortis suæ præscia cum ultima ægritudine generosè
luctatur, & sanctissimæ moritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44063

tis diem, locum, horam edocta, nemini dulci-
ùs, quam sibi, suoque funeri fortunata vates
præcinuit.

CAPVT XIX.

ROSA mortis suæ præscia cum
ultima ægritudine generosè luctatur,
& sanctissimæ moritur.

FEsta Divo Bartholomæo dies, quo se mori-
turam præsciebat, pretiosa, & chara illi fuit
& studio singulari quotannis culta: hinc suo
non contenta jejunio, aliquot innocentes pue-
ros induxit: ut secum in hujus festi pervigilio
jejunarent. Mirabatur Mater quid filia tam pe-
culiare cum sancto Bartholomæo verteretur,
donec audivit à Virgine, hunc sibi nuptialem
diem fore. Supererat adhuc Rosæ triennium
mortalitatis, cum ex gravi morbo decumbens
videbatur omnibus vitæ marginem attigisse; at
illa omnium judicio complorata, certò asseruit,
distare nimirum optatissimam metam, ad quam
properabat. Annum denique suæ ætatis trige-
simum primum ingressa, cujus ad exitum se non
deventuram cognoverat, quatuor ante obitum
mensibus optimè valens Gundisalvi Quæstoris
Uxorem admonuit de tempore, ac mortis ge-
nere, quo viam universæ carnis igressura erat;
quinimò & locum designavit; in quo corporis
vinculis erat solvenda. Didicerat ex celebri

visione arcuum, de qua supra locuti sumus, totam seriem immanium dolorum, quibus ultimò lancinanda erat, eosque acutissimos, & ad eò multiplices fore, ut singula exhausti corpusculi membra proprium equuleum essent habitura: siti eadem sese torquendam, qua in Cruce Redemptoris fauces aruerunt, intimas ossium medullas ardore intolerabili depascendas: Illa tantæ amaritudinis calicem nil expavescens, in sacello Rosarij obtulit sese beneplacito divino, adeoque strenuè ad epotandum absynthium se comparavit, ut cordis ardor vultum vehementer accenderit, & satis constiterit tunc vicini sui obitus præcisam diem illi fuisse revelatam. Denique triduo ante fatalem agitudinem adiit parentum ædes, vale dictura ibidem hortensi cellulæ cœlestium suarum deliciarum conscia. Hic olorino cantu mortem invitavit, & miris blanditiis S. Patrem suum Dominicum est allocuta, eique Matrem à se destituendam commendavit. Calendis Augusti sub vesperam sana, & vegeta suo se cubiculo incluserat, cum ecce sub noctis medium auditur miserabiliter ejulare: accurrit Quæstoris uxor cum filiabus, & ancillis, inveniuntque ægram toto corpusculo extensam per solum, rigidis sine motu membris; At illa interrogata quo malo angeretur, & vellet ne Medicum advocari, malum quidem se nullum habere dixit, sed ipsissimam mortem in intimis viscerum suorum

rum

rum penetralibus liberrimè dominari ; cœlesti
 verò Medico tantum invisibili opus esse. E
 terra in lectulum sublata frigidus sudor stagna-
 bat in pallida fronte , luctabatur velut ingenti
 mole pressa respirandi facultas , tumorque ac
 tremor exangue corpusculum oberrabat. Sub-
 inde libero suspirio Jesu nomen tenerrimè
 pronunciabat, quod unicum illi erat solatium.
 Adfuere Medici, qui statim explorata vi pu-
 gnantium morborum, statuerunt, acervum tot
 cruciatuum humana patientia superiorem vide-
 ri, neque dolores illos naturales esse, at calicem
 ipsum, quem Sponsus biberat, jamque misce-
 bat amantissimæ sponsæ. Et illa quidem à Con-
 fessario, verito ne ab humili modestia prove-
 niret Rosæ silentium, pro imperio adacta, ma-
 nifestè aperire quibusnam cruciatibus intabe-
 sceret, licet experimento morborum omnia ge-
 nera didicisset, hunc tamen utpote peregrinū,
 non nisi per similitudines potuit explicare, di-
 xitque: videri sibi candentis ferri globum per
 tempora adigi, à summo vertice usque ad infi-
 mam plantam dexteri pedis ignitum veru
 transmitti, & simili ardore transversim à fini-
 stro latere per meditullium cordis ab ignito
 pugione pervadi, à quo decussato ardoris tor-
 mento forma Crucis exprimebatur; viscera per
 frustra candenti forcipe evelli: caput inclusum
 candenti galeæ videri, & validis puncturis ceu
 malleorum ictibus contundi: ossa resolvi sen-
 sim

ſim in pulverem, medullas inſtar cinerum aruiſ-
 ſe. Fluctuantibus in mutuo aspectu confuſis
 Medicis, Roſa clam ſuo Confeffario aperuit,
 fruſtra illos in exploranda morbi ſpecie labo-
 rare, cum totus præter naturam eſſet; quocir-
 ca unica ſibi tolerantia opus fore, ut quoquo
 modo ſingulos Crucifixi Sponſi ſui dolores ex-
 periretur: ſincerent illam abſque omni huma-
 no alloquio aliquot dies jacere, cùmque Amore
 ſuo, cui ſe membratim confixam in cruce ſen-
 tiebat, colloqui perpetuò. Præfixa Auguſti
 dies interim illuxit, quam in Calvariæ monte,
 non in Thabor cum Chriſto tranſfigurato tran-
 ſegit; nãmque acceſſit ſiniſtri lateris paralyſis,
 perque conſequentes dies pleuritis, aſthma, i-
 ſchiades, colica, arthritiſ, denique continuæ fe-
 bris ardor acerrimus. Uſque ad eò tota morbo-
 rum cohors debuit incumbere, ut unica hæc
 Roſa fatali ægritudine ſolveretur, & articula-
 tim moriens, glorioſum ferè martyrium ab A-
 more Sponſo illatum ſubiret. Placidiffima
 tot inter cruciatus animæ quiete fruebatur,
 ſuòſque dolores intendi, & uberiores pœnas
 ſuis criminibus irrogari flagitabat. Subvere-
 batur Virgo ſapiens, ne tot ſimul morborum
 continua, & atrox violentia ſibi rationis uſum
 eriperet, ideoque tremula voce, flebilique ſup-
 plex obſecravit domeſticos, ſecum orarent De-
 um, ut illi ſe infortunio eriperet: & divina pie-
 tas reſpexit humilitatem ancillæ ſuæ, & inte-
 grum

grum illi expediti iudicij, ac linguæ vigorem peculiari prodigio inter assidua exhausti cerebri deliquia servavit immunem usque ad extremum halitum; cum tamen sæpè inter hos angores ab usu exteriorum sensuum illam abduxerit, vel morbi violentia, vel contemplationum excessus. Incredibili siti torquebatur, cumque bibere sibi per Medicos non liceret, amarum tolerantiaæ calicem ad imum usque fundum exhauriebat cum Sponso. Tenerrimam conscientiam exomologesi pluries iterata, ac semel de toto vitæ decursu sese accusans, quàm diligentissimè expiavit; ita ut procul audirentur gemitus, & suspiria. Triduò ante felicem transitum divinum viaticum, & sacrum oleum poposcit. Ut audidit epulum Eucharisticum sibi afferri, vívido colore suffusa coruscantis auroræ instar gratiosè rubuit, mox gaudio suo impar in altissimam extasim dirigit, & suscepto divino Sacramento pallido & exanguis ore fixa hæsit: At extremam unctionem tam alacri omnium officio moribunda excepit, ut verè oleum lætitiæ fuerit, quo se potiùs ad triumphum, quàm ad agonis conflictum sensit animari, utpotè salutis ad eò certa ut insuper nosset. absque lustralis ignis contactu se recto itinere ad Sponsi nuptias profecturam. Sæpius elata, & sonora voce se orthodoxæ fidei filiam professâ est, ac sancti Dominici sobolem. Candidum ejus Ordinis interfigne, quod scapulare dicimus,

mus,

mus, continuè, & parulè ante se protensum volens. Exquisitis, ac summè efficacibus verbis veniam à Deo exoravit pro illis omnibus, qui in toto vitæ decursu molestiis, damnis, aliisque se injuriis affecerant, & Crucifixi parvum simulachrum manu stringens, satiari non poterat his verbis: Pater ignosce illis. Domesticos omnes acciri demissè petiit, & licet ex his neminem verbo, aut minimo unquam nutu offendisset, à singulis, & omnibus lachrymosa voce oravit condonari sibi, si in re ulli molestia accidisset: dolere quòd adhuc per biduum illis oneri esset futura. haud procul abesse horam, quæ domum Gundisalvi à foetida Rosæ longo fastidio, inutilique pondere liberaret. Nemo fuit, cui hæc verba uberes lachrymas non excusserint, omnes enim eximiam illius sanctitatem mirum in modum venerabantur. At Quæstor metuens ne post obitum Rosæ de condendo tanti funeris thesauro lis inter Parochiam, & sancti Dominici Conventum exurgeret, nec ausus modestissimæ Virgini honorificum illud periculum aperire, ingenioso consilio dixit, obtinendæ apud Fratres Prædicatores sepulturæ desiderium potius mendicando, quàm testando innueret: quod ipsa præstitit, eum sui Ordinis esse morem existimans, & veluti indignam expelli se posse timens, nisi hoc infimis precibus impetraret. Sub vitæ finem crebriora Virgini fuere dulcissimorum raptuum
in-

intervalla, quibus paratæ cœlestis gloriæ sapor-
 res jam delibabat, & iisdem gradibus, quibus
 debile corpusculum fatiscebat in mortem, ani-
 mus in vigorem, & securam hilaritatem attol-
 lebatur, adeò ut auctam in singulas horas læ-
 titiam nec vocè, nec vultu dissimulare jam pos-
 set. Paucis ante obitum horis ab humanarum
 rerum exilio in se regressa, P. Fr. Francisco Ni-
 eto ingenuè, ac secretò dixit: Oh quàm excelsa,
 quàm pretiosa, jucunda, eximia tibi de suavi-
 tate Dei, de læta ipsius curia, de regione æter-
 nitatis narranda haberem: vado nunc cum tri-
 pudio ad perenniter contuendam pulcherrimã
 illam faciem, quam toto peregrinationis meæ
 exilio quæsivi. Omni deinde officio parentes,
 quosque parentum loco habuerat, Gudisal-
 vum, ejusque conjugem, est prosequuta: tum
 germanos fratres sensim, deinde Quæstoris fili-
 as, tum reliquos domesticos efficacissima ora-
 tione ad amorem virtutis inflammavit. Media
 nocte clamor factus est, & Sponsus venit, quæ
 Rosa vultu sereno, & hilari excepit: Germano
 fratri innuit se migrare, & cervical subtrahi
 jussit, ut capite ad nudum lignum acclinato de-
 libaret Crucis incommoda, & Jesus, Jesus me-
 cum sit, dulcissimè ingeminans ad illum
 evolavit.

CAPUT